

Natasja Askelund, «Cry wolf» II, olje på lerret.
TROND BORGEN

Sprek kunst i ølhallene

UTSTILLING: En oppdagelsesreise i samtidskunsten; jeg bruker god tid her og får mye tilbake, skriver vår anmelder Trond Borgen.

Trond Borgen
Kunstkritiker i Aftenbladet

Tou – Ølhallene: Natasja Askelund, Peter Cleary, Sofie Eliasson, Skade Henriksen, Annette Kierulf, Tor-Magnus Lundebj, Georg Óskar, Arne Revheim, Aurora Lund Solberg, Grethe Unstad, Brynhild Grødeland Winther, Marit Aanestad: REMASTER 4, ulike teknikker. T.o.m. 21. nov.

De nyoppussede ølhallene på Tou scene er et viktig og vesentlig bidrag til byens utstillingsliv. Heldigvis er ikke preget av industriuin helt borte, så for kunst-

ner og kuratorer finnes her utradisjonelle muligheter og en betydelig frihet som vi ellers ikke har i Stavanger.

Utstillingen «REMASTER 4» tar hallene i bruk nennsomt og forsiktig, og ganske tradisjonelt: Seks kunstnere som for omtrent 30 år siden fikk sin utdannelse ved Vestlandets kunstakademi inviterer like mange nyutdannede kunstnere fra samme institusjon, for å se hva som skjer i dialogen som oppstår.

Slik stiller de ut, to og to, i hver sine haller. Noen med stor kontrast, som Arne Revheims strengt geometriske malerier mot Georg Óskars uvøren-ekspressive, nok så pønkete malerier – renheten mot det urene, men med et slags ironisk pastisjerspektiv som felleseie.

Andre med en tydeligere felles kunstnerisk plattform, som i de stramme skulpturelle installasjonene til Sofia Eliasson og Marit Aanestad. For begge er resirkulasjon et stikkord, men på ulikt vis: Mens Eliasson resirkulerer tak-

plater i form av avstøpninger, og vitenskapelige illustrasjoner fra 1800-tallet, gjenbraker Aanestad egne kunstverk fra tidligere utstillinger – vevde kobbermatter – så de gjenoppstår i stadig nye former og konstallasjoner. Sammen har de skapt et stringent rom med geologi og mineraler som innholdsmessig kjerne; urform og nåtid i ett.

Se og bli sett

Interessant er også kombinasjonen av Natasja Askelunds malerier og Brynhild Grødeland Wintners tegninger. Askelund overrasker hver gang hun stiller ut, for hun beveger seg hele tiden med stor frihet gjennom alle maleriets virkemidler. Et par av bildene hennes, «Cry wolf» I og II, er en slags nytolkning av hennes maleri «rabi» fra 2007, hvor hun angripes av glefsende hunder – nå altså ulver. Det er som om selve malerakten blir en beskyttende besvergelse for temaet i de nye maleriene hennes: Blikket og hvordan vi ser og

blir sett. Blikket er også brobyggeren over til Askelunds medutstillinger, som i slående sterke tegninger vrir og vrenger på menneskets syn på seg selv og naturen. De blir en slags parodier på vårt ønske om å klassifisere og kategorisere, for her åpner Grødeland Winther opp for alle slags krysninger mellom mennesker og dyr, fantasifulle skapninger med røtter bl.a. i surrealismens grenseløse frihet. For meg er denne kunstneren en betydelig oppdagelse.

Farger på papir

To interessante papirkunstnere dukker også opp her. Peter Clearys tusjlaveringer har et umiddelbart, uformelt tegnepreg. Han kaller serien «Embodied People» – legemliggjorte mennesker, en tilsynelatende selvmotsigelse, men likevel en flott tittel, der den peker på kunstneren som den som skaper eller finner opp, altså legemliggjør, de skikkelsene han befolker sin billedverden med. Den særegne kraftløsheten i fle-

re av Clearys mennesker antyder at legemet knapt makter å opprettholde seg selv som levende.

I Aurora Lund Solbergs akvareller flyter motivene med lysende fargeglød. «Biotop» kaller hun serien, og vi aner naturens vekster og liv, men de forsvinner like ofte som de dukker opp i disse abstrakte mønstrene, som noen ganger blir nærmest psykedeliske. Lund Solberg balanserer helt på kanten av det kitschy og det übervakre, men det er også rom for utstillingens aller mest sanse-lige bilder.

Og her er mye mer, i en stor og flott utstilling som åpner stadig flere kunstneriske rom. Den er betydelig bedre enn sin forrige utgave, på Verftet i Bergen for ett år siden – mer gjennomarbeidet og med tydeligere blikk for hvilke typer dialog mellom generasjonene som kan fungere. Som helhet utgjør utstillingen en oppdagelsesreise i samtidskunsten; jeg bruker god tid her og får mye tilbake.